

Radicale vernieuwing zorg

Ondersteund door

Geluk zit in een klein hoekje

Geplaatst op 31 maart 2020

Ik was op bezoek bij Elver, een organisatie met als missie: bijdragen aan een gelukkig bestaan voor mensen met een verstandelijke beperking. Elver organiseerde een drie-daags inspiratiefestival voor medewerkers met als thema: geluk.

Geluk zit in een klein hoekje, was mijn stelling. Het valt niet zo goed te organiseren. Je kunt het wel weg-organiseren. Of met andere woorden: je kunt van alles doen waardoor de kans dat geluk de hoek om komt kijken groter of juist kleiner wordt.

Ik heb verteld over mijn ervaringen in de afgelopen drie jaar bij Topaz, met de beweging #vanregelsnaarrelaties in het kader van #radicalevernieuwingverpleeghuiszorg.

Ik had een boodschap voor de mensen die bij Elver elke dag proberen bij te dragen aan een gelukkig bestaan. En neem die boodschap gerust met een korreltje zout, want ik ben op 1 december jongstleden vrij hard op mijn hoofd gevallen – ook ongeluk zit in een klein hoekje. Mijn boodschap luidde: als je de kans op geluk wilt vergroten, wees dan op **twee** dingen heel alert.

Ten eerste: probeer niet alles in de hand te houden. En dan doel ik op plannen, beheersen, beleid, protocollen, voorschriften, afspraak is afspraak, dat soort dingen. Eigenlijk alles wat er op gericht is om de kans op ongeluk te verkleinen. Want daarmee zou je zomaar ook de kans op geluk kunnen verkleinen. Niet alleen is zekerheid een illusie (als er één ding zeker is, is het dat niets zeker is), het is ook helemaal niet leuk om alles zeker te weten (Loesje: waarom binnen je comfortzone blijven als daarbuiten veel meer te beleven valt?). Daar komt nog iets bij: als je de boel te goed regelt, hoef je niet meer na te denken en dat is in het soort werk wat wij doen echt iets wat je niet moet willen. Hoe veel gesprekken ik niet gevoerd heb over dingen die we doen, waarvan we ons eigenlijk al een tijdje afvroegen waarom we dat zo deden. En waarom we dingen niet deden die we eigenlijk wel wilden doen.

Begrijp me niet verkeerd, ik vind het best een goed idee om plannen te maken, of beleid, maar die zijn bedoeld om vervolgens in je kontzak te stoppen, en niet steeds voor je neus te blijven houden, want dan

zie je niet meer wat er zich voor je ogen afspeelt. En laat dat nou net hetgene zijn waar het over gaat: datgene wat zich voor je ogen afspeelt. Kortom: blijf kijken, voelen en nadenken.

Dat nadenken brengt me bij mijn tweede punt, want op het moment dat je gaat nadenken ontstaat risico nummer twee, namelijk: dat je gaat denken voor iemand anders. Geniaal voorbeeld hiervan hoorde ik van mijn collega Labiba die al een poosje wekelijks ging bakken met een aantal bewoners. Eén van deze dames was in haar werkende leven bakkersvrouw geweest en Labiba leefde in de veronderstelling dat ze deze vrouw een groot plezier deed met het bakken. Tot ze de vrouw op een dag vroeg wat ze er eigenlijk van vond en de vrouw er geen doekjes om wond: “Kind, ik heb mijn hele leven gebakken, ik was blij dat ik er vanaf was.” Oeps...

Kortom: houd je blik open. Maak plannen, maar stop ze in je kontzak en als je aannames doet (en die doen we, want anders is het ook geen werken) toets die dan. En dan is het een kwestie van je laten verrassen. Let maar op: geluk ligt op de loer... ☐☐

Meer artikelen over de thema's met trefwoorden:

Thema's: [Samenwerken vanuit een gedeelde visie](#), [Knellende regels](#), [Vrijheid en veiligheid voor levensgeluk cliënten](#), [Ervaringen van bewoners, naasten en medewerkers](#)

Trefwoorden: [Bewoners](#), [Coördinatoren](#), [Eigen regie](#), [Medewerkers](#), [Topaz](#), [Van regels naar relaties](#)